

JULIA KORKMAN

Recensioner • Arvostelut

juliakorkmanmusic.com

Sånger om kärlekens irrvägar – i snyggt samspel, Julia Korkman och Patrik Komorowski på ÅST:s Tiljanscen

Julia Korkman behärskar olika sångstilar, stiligast vindlande berättande sånger. Och Jazz.

När Åbopubliken bänkar sig för konserten som heter "Min älskade förstår inte alls poesi" minns man hur Julia Korkman uppträdde på samma Tiljan-scen med Claes Andersson, jazzpoeten som ibland tog sig friheter vid pianot, brummade och nynnade. De hade en påtaglig professionell och personlig kemi, man blir rörd vid minnet.

Nu sitter Patrik Komorowski vid klaviaturen. Han har också setts på ÅST, vid pianot i den kaxiga kabarén "Locker Room Talk" som gruppen Finlandsvenska Teatern gästspelade med för fyra år sedan.

Kärlek och parförhållanden är temat för "Min älskade förstår inte alls poesi", som är arton låtar långt, om man räknar in extranumret, som är "I folkviseton" med text av Nils Ferlin och tonsättning av Toivo Kärki, en version man inte ofta hör.

Sådana lite oväntade avtagsvägar är representativa för hela programmet. Kontrasteringen blir en av huvudpoängerna.

En tonsatt text av Harriet Löwenhjem får sällskap av Kristina Lugn, som får en överraskande fortsättning i Barbara Helsingius mest kända, den med refrängen: "Jag visste så väl, men vad kunde jag göra ...". Den i sin tur följs av Ted Gärdestads "Eiffeltornet", som är en studsig låt om en som hotar med att hoppa ("om du sviker mig").

Dynamiken är njutbar och eliminerar alla risker för sentimentalitet. Som en försäkran om det innehåller andra avdelningen Brita Borgs paradnummer "Banne mig", med text av Povel Ramel, en av estradsångens stora.

Ramels lustigheter uppskattas kanske inte fullt ut av yngre generationer, men han kan ju också bygga in en tidlös melankoli i sina låtar utan att avstå från glimten i ögat.

Avslutningsnumret får bli ytterligare en Ramel, klassikern "Underbart är kort", där Patrik Komorowski töjer ut tempot en aning på pianot, en finess som förlänger njutningen – jättesnyggt.

Som ackompanjator är Komorowski som en kompis man kan lita på till hundra procent.

Musiken pärlar och bubblar i par med sången, kan också sätta bestämd punkt eller sluta i ett ironiskt kommenterande tonläge, som till Stings landsplåga "Every breath you take".

Den är ju berättelsen om en som stalkar sitt ex, påpekar Korkman, och låter yrkesrollen som rättspsykolog titta fram.

Andra avdelningen innehåller också en tonsättning av Julia Korkman själv, till en text av Matilda Gyllenberg.

En splitterny översättning av Max Raabes "Küssen kann man nicht alleine" (gjord av Tobias Zilliacus) får också plats, visar på hur kabaré och estradsång håller ställningarna. Det är en konstform som samlar gammalt och nytt, eller arrangerar innötta dängor så att de blir som nya.

Kanske Bo Kaspers "Bara för din skull" ska sjungas just så här, av en kvinnoröst som tillåter sig att vara spröd, men som också har ett mörkare register.

Julia Korkman behärskar också de långa berättande sångerna, som ofta har knepiga texter (Lugn, Ramel).

Och det jazziga får alltid rum, här finast i en klassiker av Cole Porter, men svensk text av Claes Andersson. Då heter den "Kära du".

Min älskade förstår inte alls poesi

Sång: Julia Korkman

Piano: Patrik Komorowski

Konsert på ÅST:s Tiljanscen 22.4.2022

Ann-Christine Snickars

Åbo Underrättelser

24.04.2022

Julia Korkman ja Claes Andersson

Rajaton-festivaalilla Helsingin

Päiväkummussa

Kuuntelin viime helmikuussa Julia Korkmanin ja Claes Anderssonin hienoa konserttia Rajaton Jazz -festivaalilla Helsingissä. Kaikesta näki, miten hyvä yhteishenki laulajalla ja pianistilla oli keskenään ja miten sydämestä soitettu ja laulettu musiikki virtasi katsomoon.

Ohjelmisto oli enimmäkseen kauniita balladeja ja kansanlauluja, joista osan orkman lauloi ruotsiksi. Hyvin mieleenpainuva oli hänen tulkintansa laulusta Ack värmeland du skönä. Siinä laulaja haluaa elää ja kuolla rakastamassaan maassa. Andersson sovitti laulun väliin jazzia.

Silloin ei voinut arvata, että noin puolen vuoden kuluttua suomalaiset joutuisivat jättämään jäähyväiset upealle ihmiselle, runoilijalle, pianistille, psykiatrille ja syvälliselle ajattelijalle, kun suru-uutinen Anderssonin kuolemasta levisi.

Sirpa Pääkkönen
Kulttuuritoimitus.fi
19.12.2019

Andersson-de Godzinsky-Korkman

Kauniaisten kirkossa

Åke's jazzfest päättyy perinteisesti sunnuntai-iltana Kauniaisten kirkossa järjestettävään konserttiin. Tällä kertaa kirkkosali oli aivan täpönä viimeistä tuolia myöten. Kaksi pianistia, joista toinen soitti tällä keikalla bassoa, säesti laulajatarta, joka on viime aikoina esiintynyt mediassa varsin vakavissa yhteyksissä siviiliammattinsa vuoksi.

Claes Andersson ja Julia Korkman olivat tavanneet toisensa jossakin juhlatilaisuudessa sattumalta. Juliaa oli pyydetty laulamaan ja hän huomasi,

että paikalla oli myös säestäjä. Kun yhteistä ohjelmistoa löytyi muutaman kappaleen verran ja esiintyminen sai lämpimän vastaanoton, niin jatkoahan siitä seurasi. Pian syntyi ajatus yhteisestä levystä, joka pistettiin purkkiin Robi de Godzinskyn studiolla, joten oli helppo kysyä häntä myös mukaan livekeikalle.

Kun pohti konsertin ja valittujen kappaleiden yhteistä nimittäjää nousi ensin mieleen, että suurin osa biiseistä eteni mollisävellajeissa. Kuitenkaan tunnelma ei ollut surullinen, vaan pikemminkin jotenkin valoisa. Mieleen tuli ajatus – tämä on keväistä melankoliaa. Kuolleet lehdet ja ruusut haudalla – kuitenkin uutta kesää kohti mennään.

Takahuoneessa kyselin kuulumisia Klasulta ja totesin, että sulla näyttää olevan keikkoja tasaisesti silloin tällöin, johon hän vastasi, – muutenhan sitä kuolisi tylsyyteen. Pianistin soittokunto onkin säilynyt erinomaisena ja kirkon flyygeli oli vireessä. Mollisävellajeihin improvisointi tekee soundista jotenkin skandinaavisen. Onko niin että bluesääniä on vähemmän. Samanlaista oli vaikkapa Esbjörn Svenssonin tai Jan Johanssonin soitto. Antaa äänien vaan tulla kuin itsestään, väliin rauhallisesti tunnelmoiden, väliin kepeämmin ryöpsähdellen. Helppoa kuunneltavaa.

Robi soittaa bassoa musikaalisesti. Bassolinjat rakentuvat sointupohjaan välttämättä helpoimpia itsestäänselvyyksiä. Kun on opiskellut pianonsoittoa, pystyy myös neljällä kielellä tukemaan kappaleen etenemistä. Tietenkin se, että teemat ovat tuttuja auttaa kuljettamaan esitystä loogisella ja musikaalisella tavalla. Ja tietenkin tukemaan kokonaisuutta.

Julia Korkamanin kauniin kuulea ääni esitteli melodiat neljällä kielellä. Teema kulki alkuperäistä mukailen ja äänenväri oli lämmin, vibraatto säästettiin sopiviin paikkoihin kuten myös niekkuja ja liukuja. Mitään ei tarvinnut korostaa vaan kaikki tuli itsestään ja helposti. Yleisön ei tarvinnut jännittää esiintyjän puolesta onko sävellaji sopiva. Kun laulaa yhtä sujuvasti neljällä kielellä, niin sanoma välittyy, vaikkei yleisö kaikkia sanoja ymmärräkään.

När går mitt tåg on Claesin sävellys ja Visan om Helsingfors hänen sävellyksen opettajansa Einar Englundin. Sakta vi gå – kappaleen myötä kuljettiin hetki Tukholmassa ja Chanson de Maxense vei kuulijat aurinkoiseen Rochefortin satamakaupunkiin.

Nature Boy'n verran muisteltiin Nat King Colen 100-vuotis juhluvuotta ja Värmelandin duurikoorus yllätti kesken lähes kaksituntisen molli-iloittelun.

Festarin puuhamies Rabbe Hjelt myhäili tyytyväisenä jälleen onnistuneista festarikonserteista ja lupaili uusia konserttielämyksiä jatkossakin tulevaksi.

Biisit: Les feuilles mortes, När går mitt tåg, Saunakamari, Speak Low/ Så tyst, Yksi ruusu, Visan on Helsingfors, Sakta vi gå, Nature Boy, Oodi, Kvar i mig, Night and Day/Kära du, Då vises igen, Värmeland, Chanson de Maxense, Darn that Dream, Får jag lämna några blommor, Misty.

Harri Aavaharju

Jazzrytmit.fi

10.4.2019

Stämningmättad kammarjazz

Samarbetet mellan Claes Andersson och Julia Korkman fick sin början på en begravning. Det resulterade i ett smakfullt och brett album som erbjuder något för var och en.

Upptakten till författaren/jazzpianisten Claes Anderssons och rättspsykologen/sångerskan Julia Korkmans samarbete är ovanligt. De träffades på en begravning där Korkman skulle sjunga och Andersson anlitas för att sköta ackompanjemanget. Uppdraget sköttes med stil, och kemin kändes dessutom så rätt att de efter jordfästningen under friare former fortsatte att musicera.

Så föddes idén om ett mer bestående samarbete, vars aktuella resultat nu är albumet Kvar i mig. Här får duon också stöd av violinisten Laura Airola, UMO-trumpetisten Teemu Mattson, basisten Maria Lamminen och alltiallon Robi de Godzinsky.

Anderssons anslag är lätt och avslappnat, som om varje ton lades med ett leende. Den melodiskt strukturerade men ändå öppna musiken glider smidigt mellan olika stämninglägen – särskilt bra trivs jag i de lite friare pianoutflykterna.

Korkman lyfter med sin mezzosopranröst alltid fram textens essens, utan onödig dekoration. Överlag är de bägges samarbete finstämt och naturligt; de lyssnar av och agerar följsamt i förhållande till varandra, så att helheten alltid lever.

Något för var och en

Materialet rör sig över en vid skala och erbjuder något för var och en som uppskattar traditionsbottnad, mjukare jazz och folkvisor. En del är nyskrivet, men i övrigt figurerar såpass olika kompositörsnamn som Cole Porter, Einar Englund och Povel Ramel, för att nämna några. Den traditionella folkvisan Visa från Utanmyra – mest känd i Jan Johanssons tolkning – är vid sidan av den gripande och vemodiga titellåten (en Andersson-dikt, tonsatt av Julias bror Petter Korkman) skivans höjdpunkt.

Det vilar en kammarmusikalisk konsertstämning över den här sångmusiken, som om allt spelats in rakt av. Det må vara så eller inte, i alla händelser handlar det om ett smakfullt paket, väl lämpat att ta till sig under sena kvällar – när man vill njuta av ensamheten, eller av en stillsam gemenskap med någon nära människa.

Henrik Jansson
Hufvudstadsbladet
22.6.2018

Ljus och vemod, och en lisa för själen

”Kvar i mig” heter den konsert som lyser upp intimare scener i Svenskfinland just nu, och som gästade Åbo Svenska Teater under veckoslutet, som en upptakt till husets festliga födelsedagsvecka. Claes Andersson, Julia Korkman och Robi de Godzinsky intog Tiljanscenen under två utsålda konserter.

”Kvar i mig” heter också den CD med sjutton spår som gavs ut i fjol och som innehåller klassiska jazzlåtar, chansoner, visor på svenska och nska av äldre och nyare snitt. Livekonserten och CD:n har huvudstoet gemensamt, men upplevelserna blir givetvis annorlunda, inte minst genom instrumentsammansättningen. Sceninstrumenten är två: flygel och kontrabas. Konturen kring sången blir därmed en annan.

I MUSIK- OCH poesinland vet man sedan länge, länge vilken n jazzpianist Claes Andersson är. Och någon har sagt att det nyaste sättet att åldras på är att vara poet, men frågan är om man inte borde vara jazzpianist (också). Andersson har passerat 80-stecket, och hans pianoimprovisationer tycks bli allt innerligare.

Hur han träffade Julia Korkman är numera också allmänt känt. Hon skulle sjunga på minnesstunden efter en vän, och Claes Andersson som var på samma begravning kunde ställa upp med ackompanjemang. Den utgångspunkten är som hämtad ur en dikt av honom själv.

UNDER KONSERTEN var det lätt att se och uppleva poesins och jazzens gemensamma nämnare: att koncentrera och tolka en upplevelse, och samtidigt lägga ut underlaget för en ny. Jazzens pianoslingor fångar liksom poesi(läsningen) både det precisa uttrycket och improvisationens/associationens öppenhet.

Konserten inleddes med "Les feuilles mortes" (Autum leaves) inmurad i oss av Yves Montand, kanske. Nu strålade den in i oss med Julia Korkmans klara röst – man kan uppleva det just som om den kastade ljus över det språk sången/poesin är.

DENNA BÖRJAN GAV en fingervisning om vilken känslorepertoar man skulle röra sig i: vemod, men också ljusa minnen, lite nostalgi, en knivsudd ren melankoli. Men jazz har alltid något som går motströms. Det kan vara i Anderssons improvisationer i en visa som har ett lite sorgset stråk men som plötsligt trallar glatt en stund. Eller tvärtom: några mörkare ackord i en ljus melodi.

Den här principen kan ibland gälla även texten, Anderssons egen svenska version av texten till Cole Porters "Night and day", kort och gott kallad "Kära du", har en spetsig humor som biter huvudet av all den rutinmässiga sentimentalitet den har fått släpa med sig under åren.

MEN DEN FINSKA traditionella och välbekanta "Yksi ruusu" gav möjlighet att gå rakt in känslan utan några sidoblickar alls, det är en underbar sång som och en underbar tolkning. Höjdpunkter blev också till exempel Claes Anderssons tonsättning av en av Tua Forsströms dikter, "När går mitt tåg" eller Petter Korkmans tonsättning av en Andersson-text, "Kvar i mig".

Den förra har melodimässigt en charmfull reminiscens av den berättande, engagerade sångskatten från 1900-talets slut. Den senare låter oåterkalleligheten i det passerade också liksom sitta kvar i melodin. Den är en av Claes Anderssons pappa-dikter, djupt personlig men också representativ för en hel generation som växte upp med fäder som varit i kriget – de vitt skilda perspektiven på livet var svåra att sammanföra.

"DET ÄR SOM OM varje ton lades med ett leende", skrev Henrik Jansson lyhört när han recenserade inspelningen "Kvar i mig" i Hufvudstadsbladet. Samma gäller livetrion Andersson, Korkman och de Godzinsky på scenen. Det fanns något fullständigt otvunget över samspelet, som gav plats just för ett kvardröjande: ett minne, en känsla som annars hade varit för svår att få syn på eller fånga in. Det är något som inte går att upprepa, något som alltid är unikt. Också därför är en poetisk jazz- konsert som "Kvar i mig" en ren lisa för själen.

Anderssons egen svenska version av texten till Cole Porters "Night and day", kort och gott kallad "Kära du", har en spetsig humor som biter huvudet av all den rutinmässiga sentimentalitet den har fått släpa med sig under åren.

Ann-Christine Snickars
Åbo Underrättelser
22.1.2019